

staaende Alderdomsforsørgelseslov trænger til at forbedres. Særlig anerkender jeg de Udtalelser, der fremkom fra to ærede Medlemmer, tilhørende Flertallet i denne Sal. De gik absolut i samme Retning som det Forslag, vi have tilladt os at stille. Jeg vil ligeledes udtale min Anerkendelse af den højtærede Ministers Standpunkt til Sagen. Uagtet den højtærede Minister ikke vilde tilsige dette Forslag sin Støtte, var der meget i den højtærede Ministers Udtalelser, som der for mig er al Grund til at anerkende, og som jeg mener taler til Gunst for det Forslag, som den højtærede Minister ikke vil være med til at fremme. For det første udtalte den højtærede Minister jo, at vi nu er paa det Tidspunkt, da den gældende Lov om Alderdomsforsørgelse bør underkastes en Revision. Alene dette, at den højtærede Minister erklærer dette, sætter jeg megen Pris paa. Deri ligger jo en Erkendelse af, at han vil betragte det som en Opgave for sig at søge at faa denne Lov forandret, og naar vi da komme til en Diskussion om, hvorledes Loven skal være, er jeg temmelig sikker paa, at Resultatet, naar vi da ville gøre noget godt for de gamle, vil komme til at slutte sig temmelig nær til det Forslag, som vi have tilladt os at forelægge. Det glæder mig i saa Henseende ogsaa, at den højtærede Minister sluttede med at erklære, at han vilde støtte Løsningen af dette Spørgsmaal med Raad og Daad. Jeg haaber da, at den Tid ikke skal være fjern, da vi skulle faa en bedre Understøttelse til de gamle end den, vi have for Øjeblikket. Endvidere anerkender jeg den Kritik, som den højtærede Minister underkastede den gældende Lov. Denne Kritik falder jo i mange Punkter sammen med de Udtalelser, jeg er fremkommen med, og som Forslagsstillerne have gjort gældende. Det var navnlig det, jeg tænkte paa, da jeg sagde, at der for det ærede Medlem for Viborg dog maaske kunde have været Grund til at nære andre Tanker om Ministerens Standpunkt, idet det, den højtærede Minister udtalte, jo var en skarp Kritik af den Maade, hvorpaa denne Lov var bleven til, og i det hele virkede. Endvidere er jeg glad ved, at den højtærede Minister udtalte sig mod Tvangsforsikringen som Grundlag for en Alderdomsforsørgelse. Jeg tror ligesom den højtærede Minister, at dette Grundlag her i Danmark ikke vil vise sig heldigt til Løsning af dette Spørgsmaal. Og naar den højtærede Minister ønskede en Invalidelov, en Lov, som sikrede alle

Arbejdsinvalider Understøttelse, hvad enten de have naaet 60 Aars Alderen eller ikke, er jeg ogsaa ganske enig med den højtærede Minister om Ønskeligheden deraf. Jeg kunde for mit Vedkommende godt være med til at forelægge Forslag om Tilvebringelse af en saadan Invalidelov, og Grunden til, at vi ikke have taget Spørgsmaalet op i saa stor Udstrækning, har jeg jo udtalt mig om, da jeg første Gang havde Ordet ved denne Behandling. Jeg sagde, at vi frygtede for at gaa for vidt i vore Ønsker, idet vi derved kunde forhindre, at vi overhovedet fik ført noget igennem. Det, vi tilsigtede ved det foreliggende Lovforslag, er at faa gennemført en Forbedring af den bestaaende Alderdomsunderstøttelse, som hurtigt og snart kan komme de gamle til gode. Sætte vi andre Spørgsmaal i Forbindelse dermed, kunde det let ske, at man derved kunde forhindre Løsningen af det Spørgsmaal, som vi have sat os til særlig Opgave at løse.

Naar den ærede Minister derimod ønskede at basere Forsørgelsen af de gamle paa den frivillige Forsikring og talte meget varmt for den frivillige Forsikring, da er jeg ikke enig med den ærede Minister. Jeg tror nemlig, at man lige saa lidt kan basere en Alderdomsunderstøttelse paa en frivillig som paa en tvungen Forsikring. Hvad vil det nemlig sige at basere den paa en frivillig Forsikring? Det vil sige, at man hjælper de Folk, som ere saa heldigt stillede, at de ere i Stand til at lægge Penge op til deres Alderdom, medens man nødvendigvis maa komme til at undlade at hjælpe dem, der ere saa fattige, at de ikke have kunnet lægge noget til Side til deres Alderdom. Man hjælper de bedrestillede paa de fattigstes Bekostning. De Penge, der ligge i Statskassen, og af hvilke vi tage Midlerne til Alderdomsunderstøttelsen, komme jo hovedsagelig ind ved de indirekte Skatter, hvortil de allerfattigste i Samfundet maa bidrage, og man kan da endog sige, at de indirekte Skatter virke i stigende Skala, efterhaanden som Skatteevnen tager af, al den Stund fattige Folk med en stor Familie maa bidrage mere i indirekte Skatter end Folk, som have en mindre Familie, eller som ere enlig stillede. Men dertil kommer endvidere, at hvis man baserer en Alderdomsforsørgelse paa den frivillige Forsikring, maa man være klar over, at en saadan Forsikring umulig kan komme til at omfatte alle. Vi vide jo dog, at der, trods den Fremgang, der har været i de økonomiske Forhold, er en stor Masse Mennesker under